Tik-Tak

Årgangene 1898-1903 med titlen: Politikens Tik-Tak.

Årbog, udkom 1898-25.

Skanningen er udført efter eksemplarer i privat eje.

Mere om tidsskriftet på Dansk Forfatterleksikon:

https://danskforfatterleksikon.dk/1850tit/0160/sknr160650.htm

---

Udarbejdet af Niels Jensen

Tik Tak

TEGNINGER AF TEGNERNE

RASMUS CHRISTIANSEN	AXEL NYGAARD
PAUL FISCHER	EIGIL PETERSEN
SOPHUS JÜRGENSEN	ALFRED SCHMIDT
H. E. MELCHIOR	AXEL THIESS

Fruen (til sin Mand): Hvorfor har du ikke Lyst til at gaa med til det Bryllup? Jeg tror ikke, du har været til Bryllup siden dit eget.

Herren: Nej, og jeg ønsker undertiden, at jeg heller aldrig havde været med til det.

– Hvorledes kan De forklare det Faktum? spurgte Doktoren, at 32 Forbrydere af 100 her i Landet bruger Kejten?

— Det Faktum er meget let at forklare, svarede Professoren. De andre bruger højre Haand.

– Jeg hører, at De allerede tænker paa at gifte Dem igen, Jens Nielsen.
— Det har sin Rigtighed, Deres Velærværdighed.
— Men det er jo ikke mere end 14 Dage siden Deres Kone døde!
— Nej ganske vist, — men hun er jo da saa død, som hun kan blive.

— Naa, hva' sa'e saa Doktoren?
— Ja, han sa'e s'gu' saa meget. —
— Sa'e han, at du ikke maatte drikke Brændevin?
— Brændevin! — Nej, det Ord var aldrig i hans Mund, Sprit, sa'e han, det maatte jeg ikke drikke, men Konjak og Brændevin talte kan ikke om. —

— Lad dog være med den forskrækkelige Sværgen og Banden, Anders; foruden at det er syndigt, er det jo ingen Verdens Nytte til.
— Ja, det kan jo være, men én kan da nok hør', at Præsten aldrig har kørt med tvære Stude. —

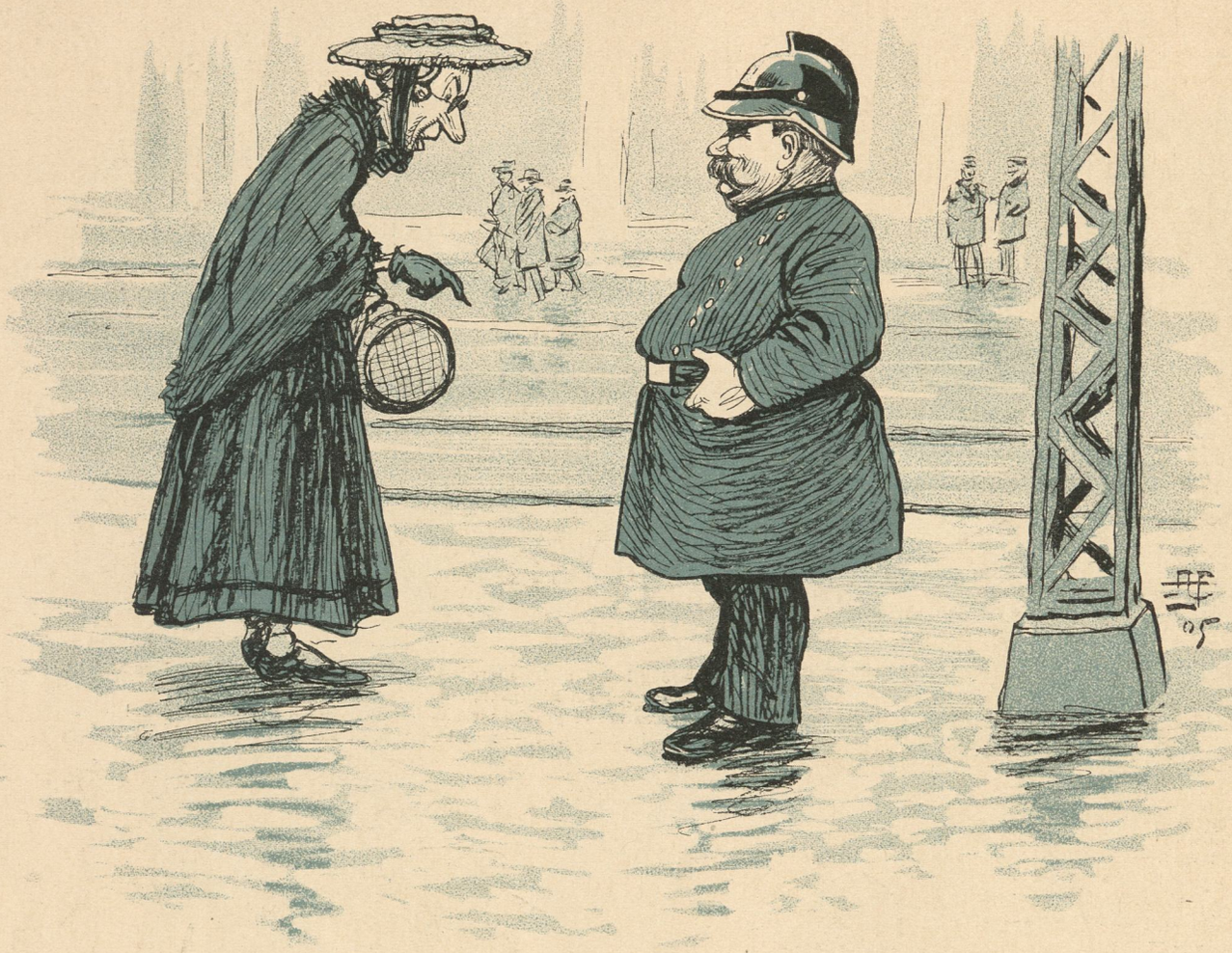

Gammel Frøken: Sig mig, lille Betjent, det er vel ikke farligt at træde paa de elektriske Sporvejsskinner?

Betjenten: Nej, ikke med mindre Frøkenen sætter det andet Ben op paa Ledningstraaden.

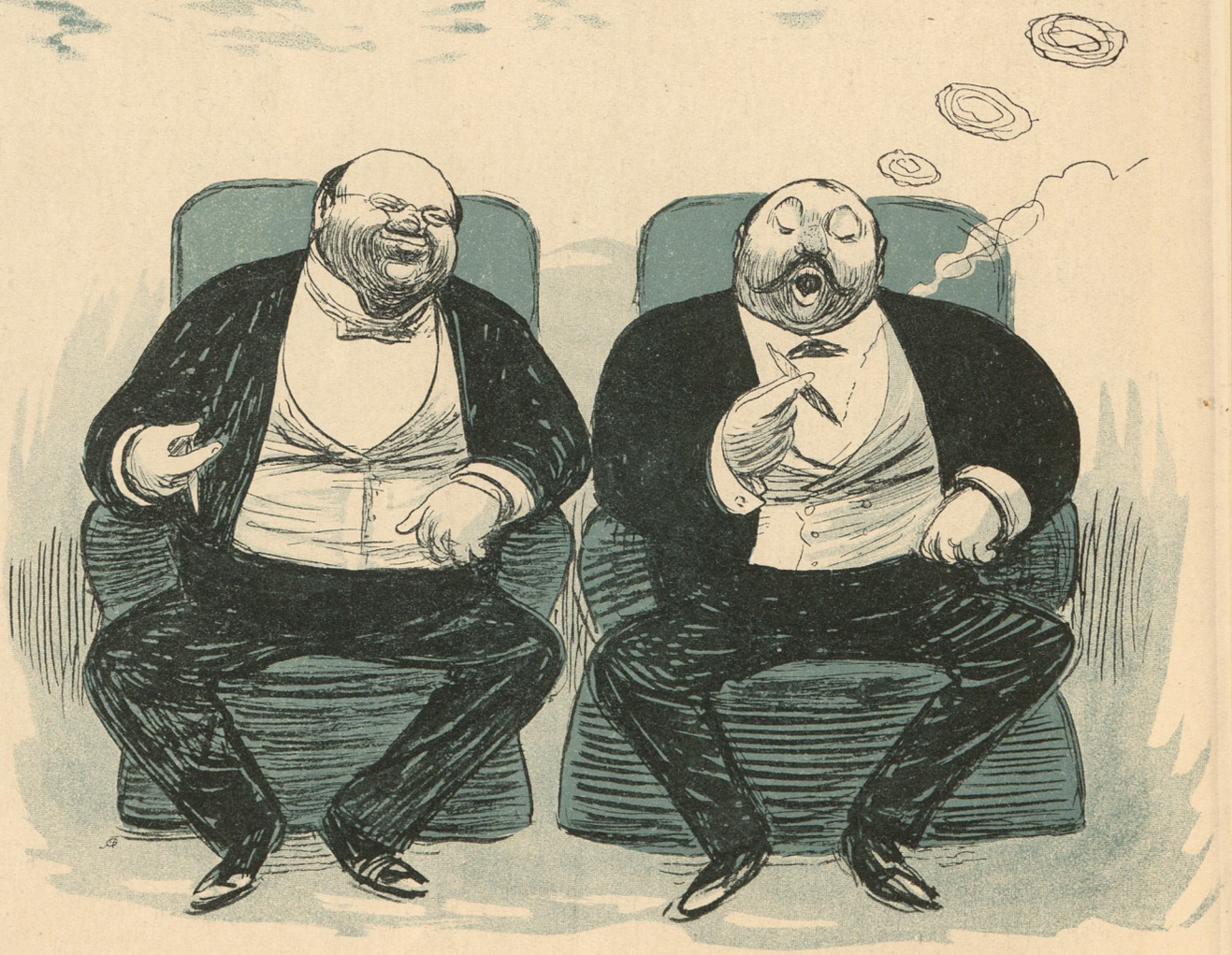

Værten (idet han tænder en Cigar): Jeg kender ingen større Nydelse end en god Cigar efter Middag.

Gæsten: (idet han med en Grimasse vifter Røgen bort): Hvorfor nægter du dig da den Nydelse?

Ved Festmiddagen.

Ældre Herre (talende for Vært og Værtinde): . . . Det maa saaledes maaske være mig tilladt at gøre mig til Talerør . . .

Yngre Herre (fra den nederste Bordende, afbrydende halvhøjt): Sig hellere Spiserør!

Han: Du kan ønske dig, hvad du vil, til din Fødselsdag . . .
Hun: Gud, hvor er du sød!
Han: . . . for jeg har alligevel ikke Raad til at købe nogetsomhelst!

Ung Frøken (modtager med Posten et Brev, hvis Oprindelse hun ikke er i Tvivl om): Saa har den frække Fyr alligevel haft Dristighed nok til at skrive til mig. Men jeg brækker slet ikke Brevet . . . Eller i alt Fald, hvis jeg brækker det, kunde det ikke falde mig ind at læse det . . . Men hvis jeg læser Brevet, saa vil jeg i hvert Fald ikke svare ham . . . Og hvordan det nu gaar eller ikke, saa maa jeg i alt Fald sørge for, hvis jeg svarer ham, at Moder ikke faar det mindste at vide derom . . .

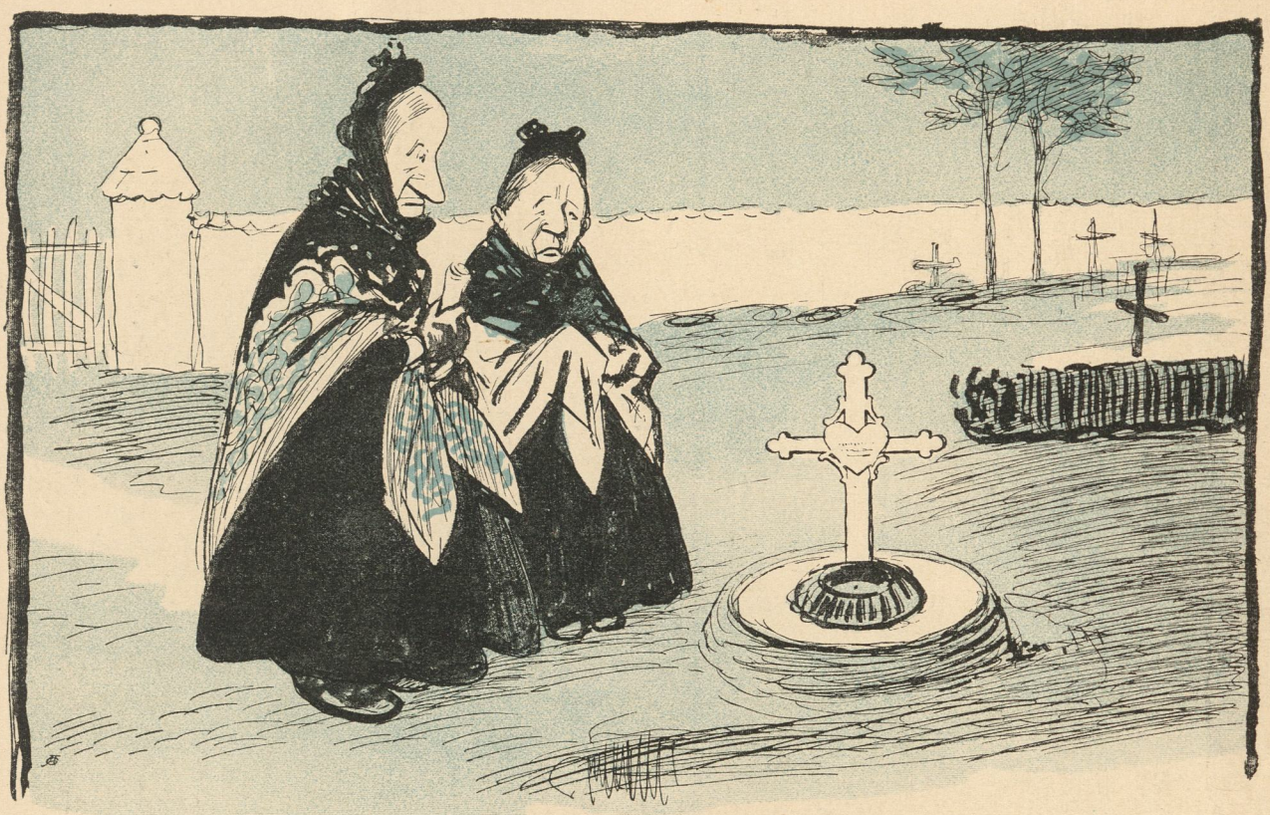

— Ja, her skal vi alle samles — — om vi da ellers lever og faar Helsen.

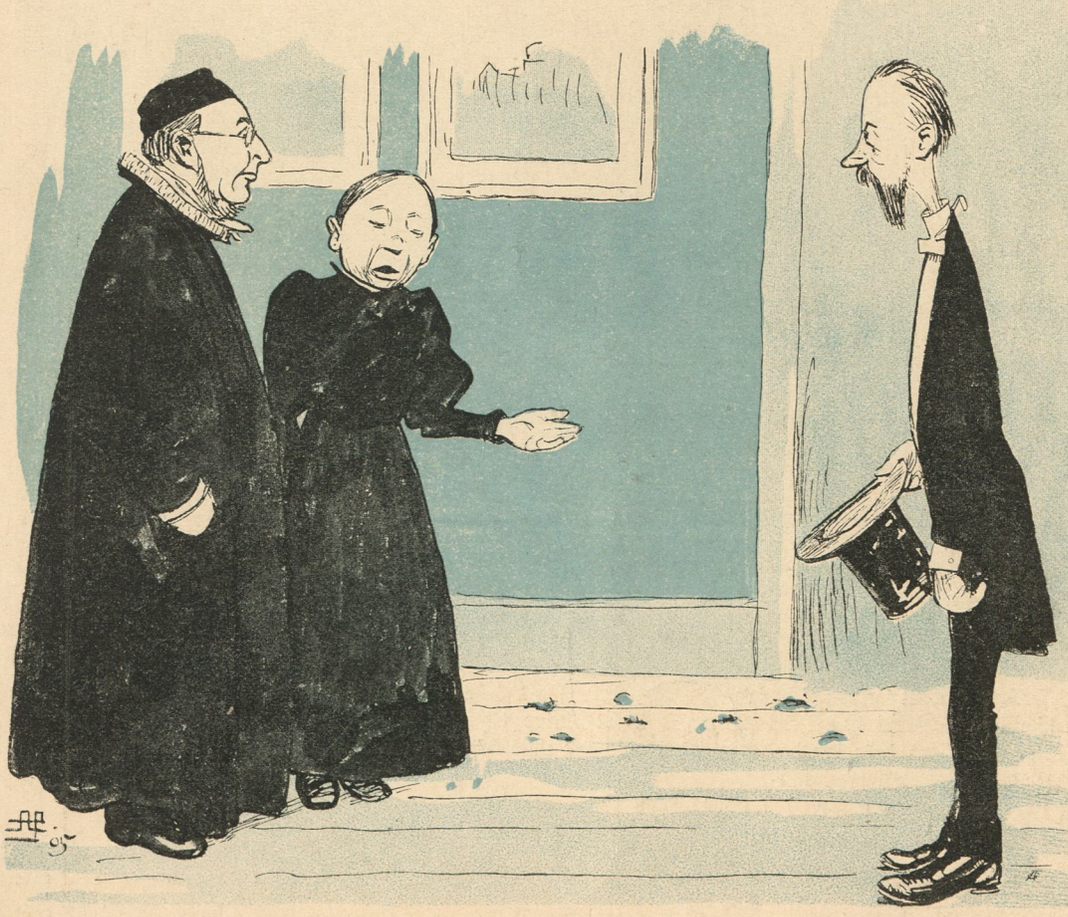

Maa jeg have
Lov at presentere
Hr. Pastoren for
Ligets Broder.

Fruen: Hvad vilde du sige til en Mand, der sad paa din Hat, min Ven?
Herren: Jeg vilde sige, at han var en fordømt Klodrian!
Fruen: Saa skulde du virkelig tage og rejse dig, min Ven.

Herren: Tror du virkelig, den Historie er sand?

Fruen: Kære, jeg har den fra en Dame, som selv har fortalt mig den.

Hun: Lod du saa falde et Ord til Fader om, at du allerede har sparet 10,000 Kr. sammen.
Han: Ja, jeg gjorde.
Hun (spændt): Naa, og hvad sagde han saa?
Han: Han laante dem.

— Jeg indser ikke, hvorfor det skal være nødvendigt at holde en Huslæge.
— Ja, véd du hvad; man maa dog have en, man kan spørge om, hvilken Specialist man skal gaa til.

— Du, Else, vi er af meget fin Familie!

— Hvorfor tror du det?

— Jo, for da Onkel hørte, at Storken var kommen med en lille Dreng til min store Søster, saa sagde han: Det hænder saamænd i de bedste Familier!

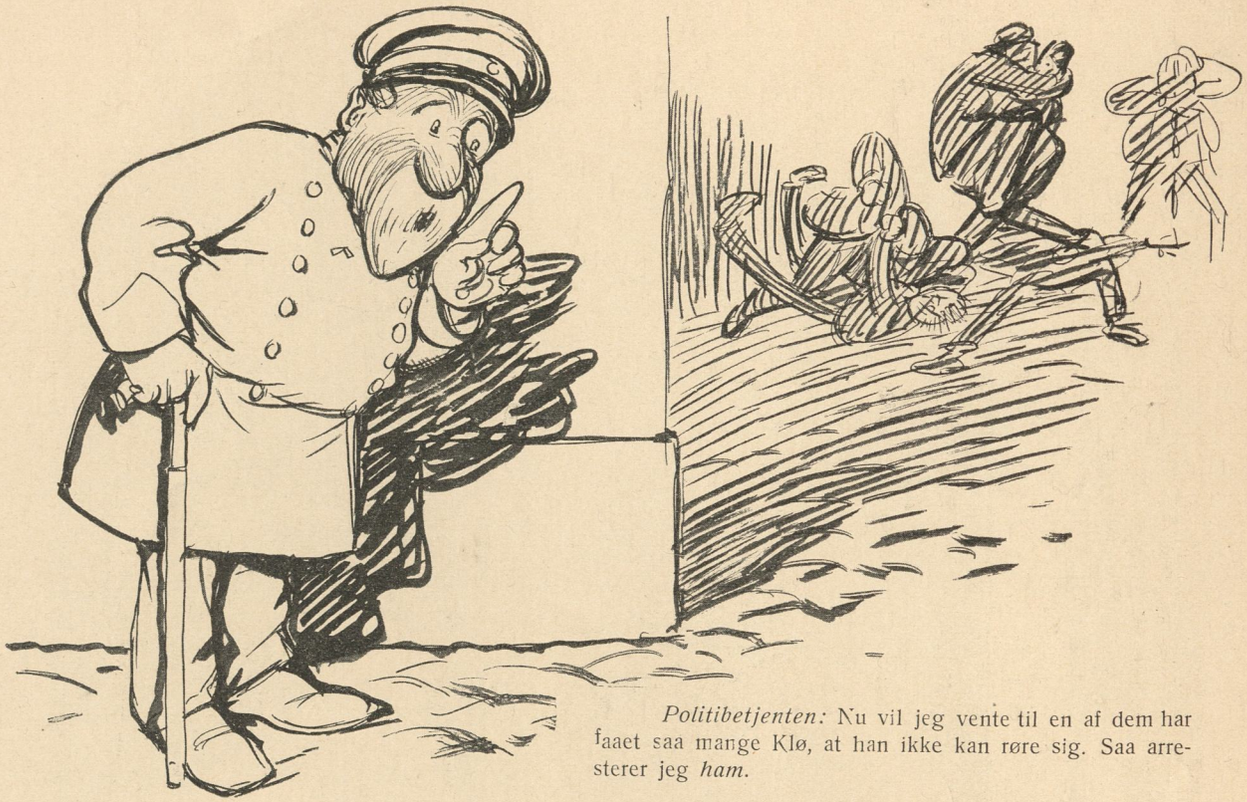

Politibetjenten: Nu vil jeg vente til en af dem har faaet saa mange Klø, at han ikke kan røre sig. Saa arresterer jeg *ham*.

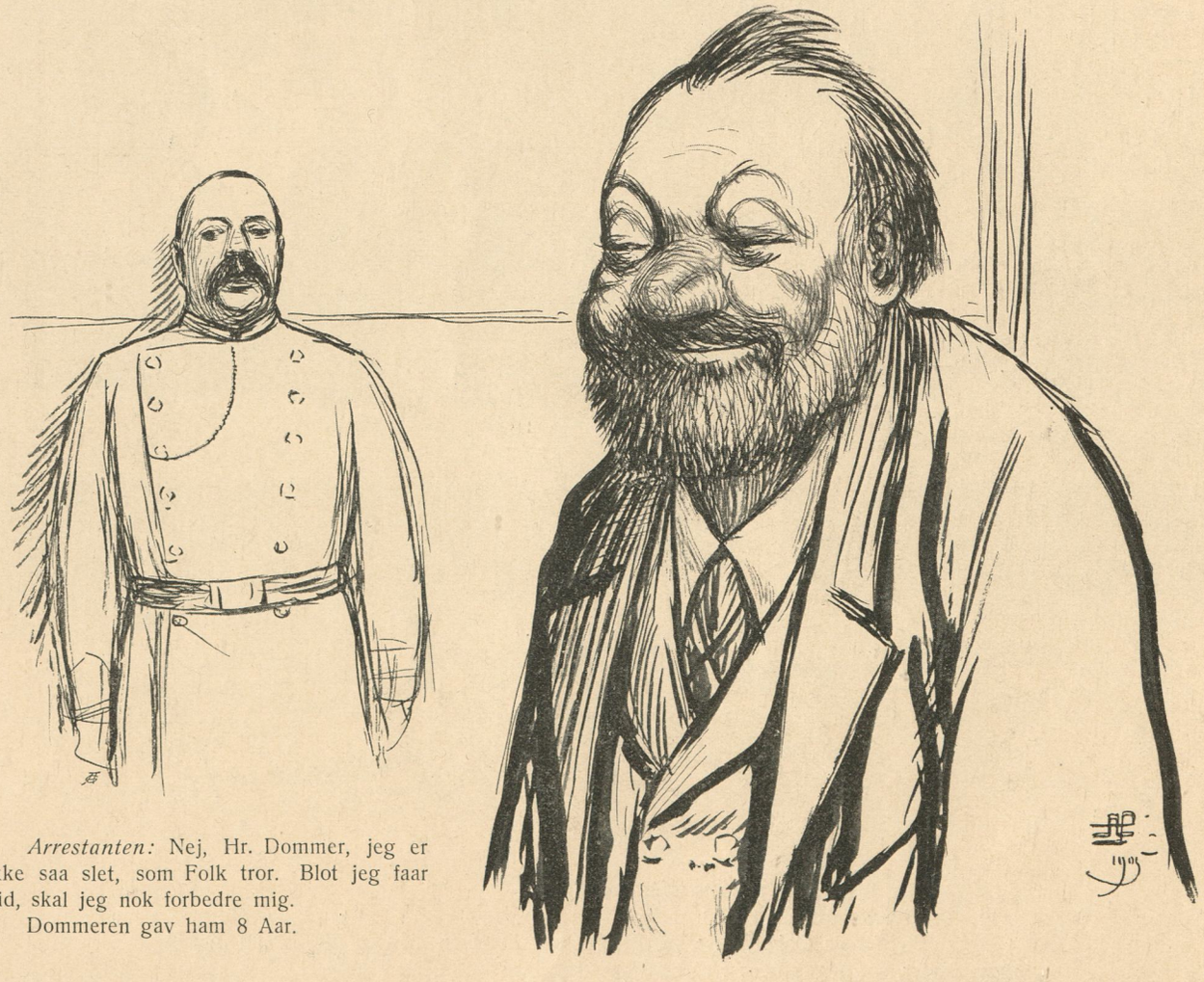

Arrestanten: Nej, Hr. Dommer, jeg er ikke saa slet, som Folk tror. Blot jeg faar Tid, skal jeg nok forbedre mig.

Dommeren gav ham 8 Aar.

Ung Dame: Bliver man ikke frygtelig øm, naar man rider, saadan i Begyndelsen?

Væddeløbsrytteren: Nej, Frøken, tværtimod . . .

Paa det lille Sommerhotel.

Turisten (efter at have ringet paa Jomfruen): Tror De ikke, det var muligt, jeg kunde faa to Haandklæder?

Jomfruen: Vil Herren da blive hele Sommeren?

Den lille Dreng (der lige har set den nyfødte Broder): Fa'r, de har narret dig.

Faderen: Narret?

Drengen: Ja, det er en gammel én, de har givet dig; han har ingen Haar paa Hovedet og ingen Tænder i Munden.

Eksamen i Pigeskolen.

Lærerinden: Naa, lille Marie, hvad véd du saa om Krokodillerne?
Lille Marie (tier).
Lærerinden (opmuntrende): Naa, lille Marie, kan du slet ikke fortælle os lidt om dem? Noget véd du da nok.
Lille Marie (resolut): De bider.

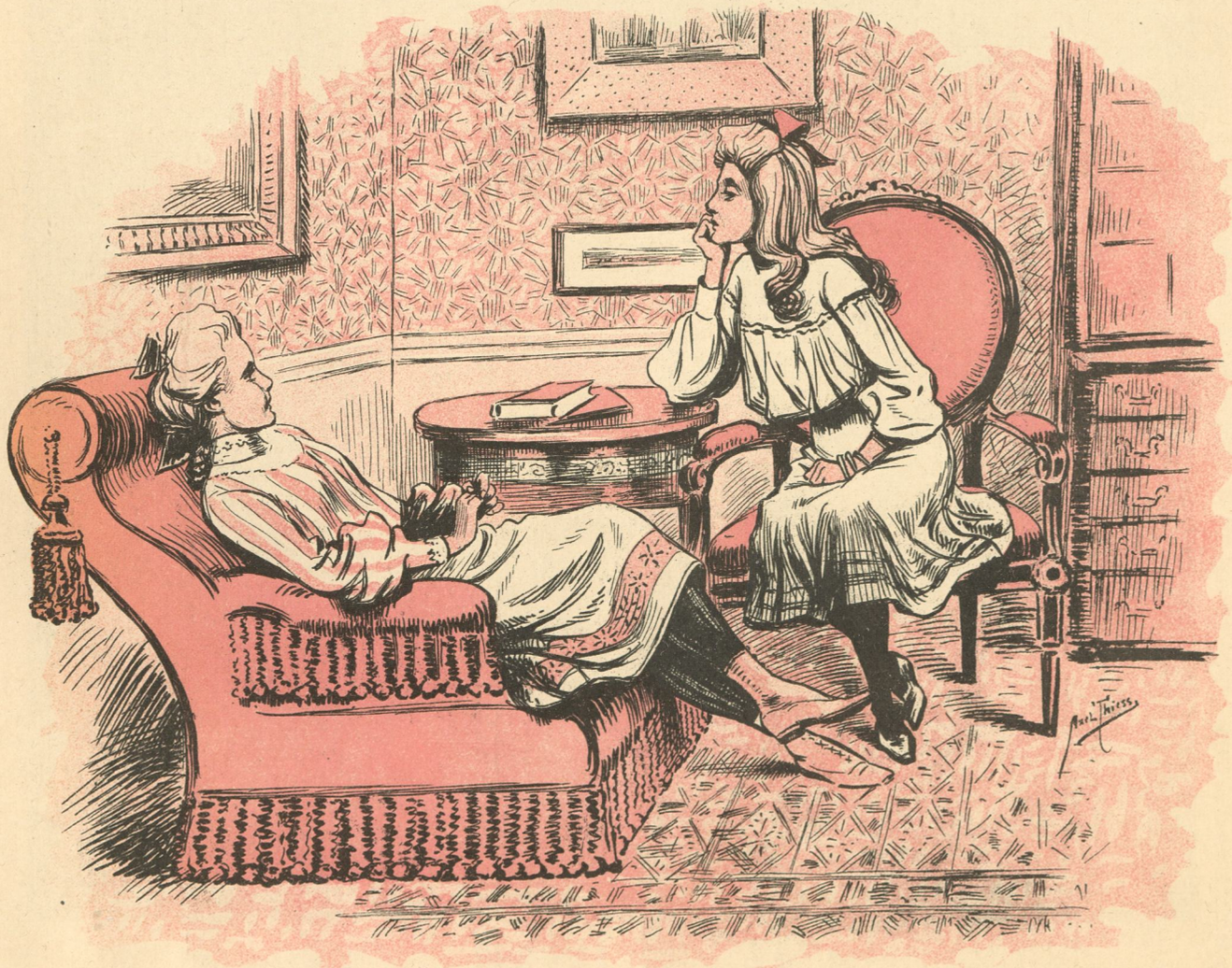

Emma: Naa, Julie, er du snart færdig med det broderede Tæppe, du begyndte paa i Foraaret?
Julie: Nej, jeg har ikke haft Tid. Vi har jo været borte hele Sommeren, og naar vi er ude, er vi aldrig hjemme!
Emma: Men nu, efter at I er komne tilbage?
Julie: Jamen naar vi er hjemme, er vi altid ude.

Han: Véd De, hvad der af alt i Verden ligger mit Hjerte nærmest?
Hun: Nej, ikke med Sikkerhed, men jeg formoder, at det er en Undertrøje.
Han friede ikke.

– Gratulerer til det ny Ridderkors! Hvad siger mon nu Deres Misundere til det?

– Det vilde jeg netop spørge Dem om.

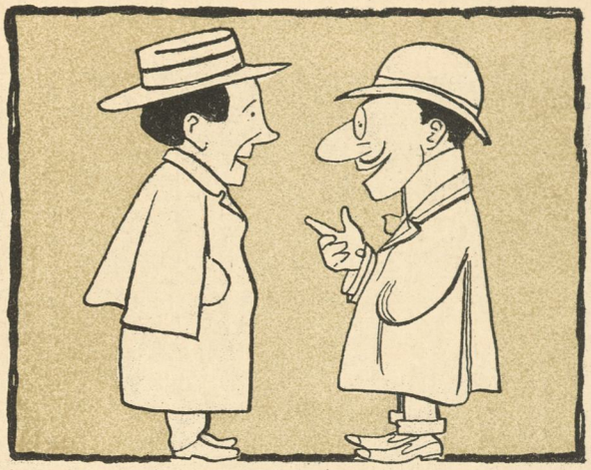

– Jeg hører, at Petersen har faaet et farligt Anfald af Podagra.

– Jeg vidste ikke, at Podagra var farlig.

– Nej, men Petersen er det.

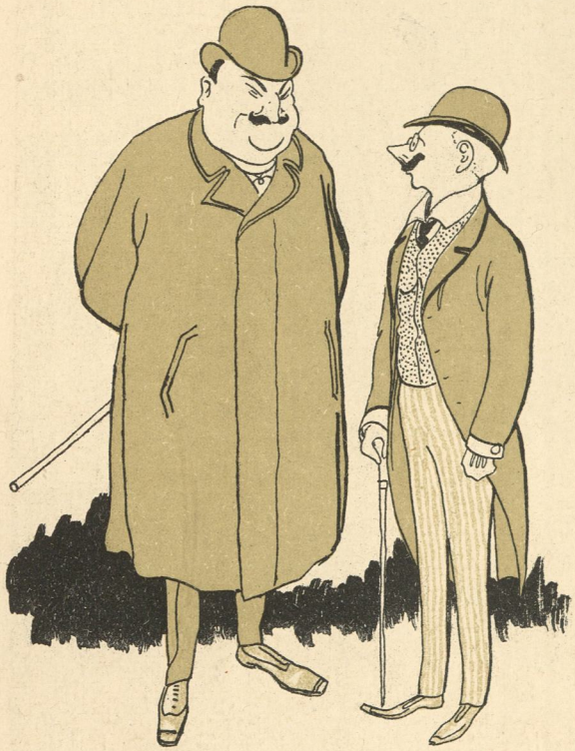

– Hvad skal I have at spise ved dit L'hombre-Selskab iaften?

– Ja, ser du – nu har de altid faaet Smørrebrød, men denne Gang skal de overraskes. Jeg har lagt mit Hoved i Blød – gæt saa, hvad de faar!

– Forloren Skildpadde?

– Hvor kunde du gætte det?

Faderen (har efter meget Besvær har faaet lille Peter, der larmer voldsomt, gjort tavs og siger triumferende til lille Peters Moder): Ka' du se, *jeg* kunde faa ham til at være stille!

Lille Peter (henne fra Krogen): Jeg er aldeles ikke stille, jeg puster blot.

A.: – Mikkelsen bad mig før laane ham 50 Kr. Men jeg sagde nej, jeg kender ham jo slet ikke.

B.: – Igaar nægtede jeg ham det samme Beløb; jeg kender ham nemlig.

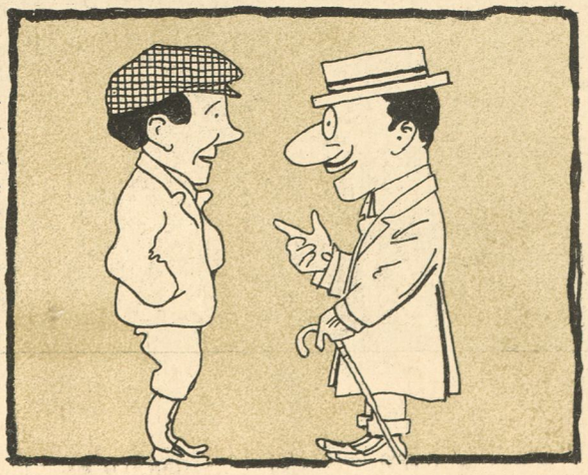

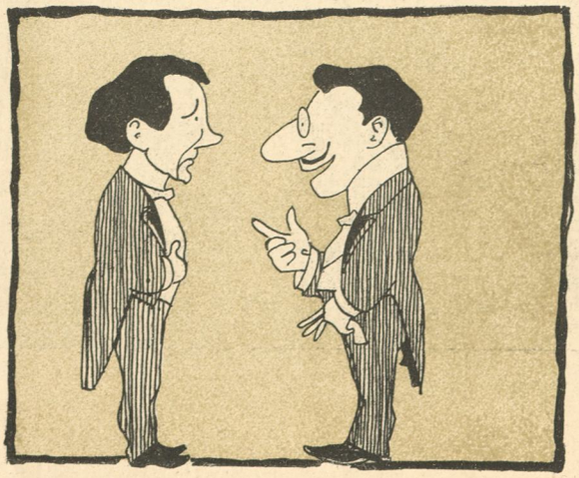

– Hvorfor saa melankolsk, gamle Ven?

– Jeg ærgrer mig blot over, at Doktoren har sendt min Kone fire Maaneder til et Badested.

– Aa, trøst dig, fire Maaneder gaar hurtigt.

– Det gjorde de netop!

— Aa, hvor jeg græd! Taarerne løb mig ned ad Kinderne . . .
— Ja, hvor skulde de vel ellers løbe.

Apropos „Drot og Marsk".

— Hvad Forskel er der mellem Marsk Stig og Rane Jonsøn?
— Rane Jonsøn lader Kongen i Stikken, og Marsken stikker Kongen i Laden.

— Synes du ikke ogsaa, at det er en god Idé af Direktør Jul. Schiøtt at arrangere en Gevirudstilling?
— Jo, han fortjener virkelig en Tak.

— Naa, hvorledes gaar det med Finanserne?
— Som sædvanlig! Der maa spares.
— Ja, *De* kan da i hvert Fald umuligt mene, at *et Par Ører* hverken gør fra eller til!

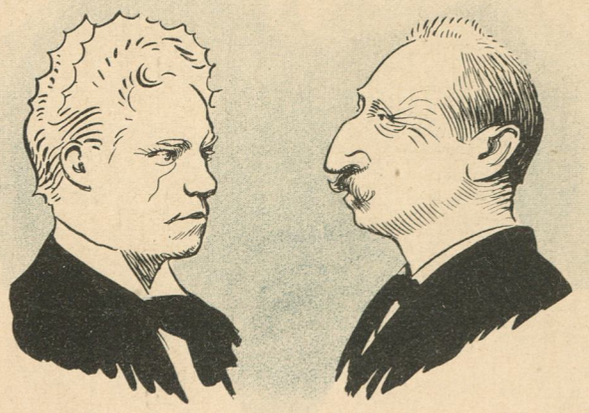

— Et stort Lystspil af Gnudtzmann paa det Kongelige! Det lader s'gu' til, at han har faaet Blikket opladt for sine dramatiske Ævner.
— Han har da skrevet for Scenen før.
— Ja, men forrige Gang skrev han jo *i Blinde*.

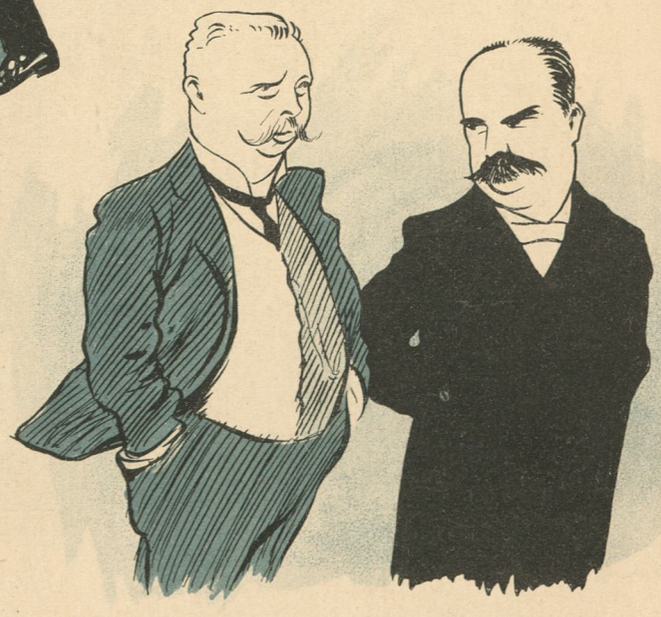

Efter Børsen.

— Papirerne sank nok igen idag.
— Ja, det er næsten, som om Folk er grebne af en panisk Skræk.
— Saa galt er det da heller ikke! Det er da højst en japanisk Skræk.

Første Skuespillerinde: Hvad vil du spille til din Benefice?
Anden Skuespillerinde: Marie Stuart; saa kan jeg faa Lejlighed til en Gang for alle at sige Direktricen min Mening om hende.

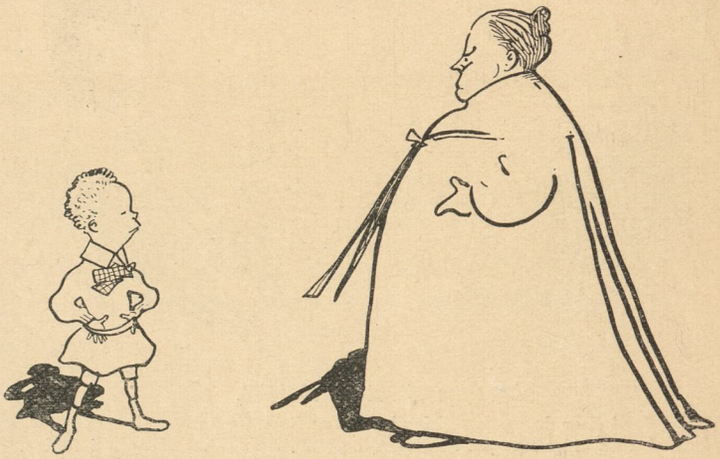

Moderen: Jeg er forbavset over Dig, Peter.
Lille Peter: Du bestiller ikke andet end at forbavses over mig; det er mærkeligt, at du ikke snart kan blive vant til mig.

Dommeren: Hvor kunde De have den Frækhed midt paa Dagen at gøre Indbrud i et Hus, der ligger i en af Byens allermest befærdede Gader?
Tiltalte: Jeg havde heller ikke gjort det, Hr. Dommer, hvis jeg ikke absolut skulde have været et andet Sted hen om Aftenen.

Fru Petersen: Det glæder mig at se, at du allerede kan være lidt oppe. Næste Gang, jeg kommer, vil jeg oprigtig haabe, at du er ude at spadsere.

Overtroisk.

– Tretten er dog et uheldigt Tal; er jeg ikke helt daarlig idag, bare fordi jeg drak 13 Bajere igaar!

Gæsten: – Naa, er De endelig dér med det Glas Vand. Det var De længe om.

Kelneren: – Undskyld, Hr, men jeg svedte det ud paa Vejen.

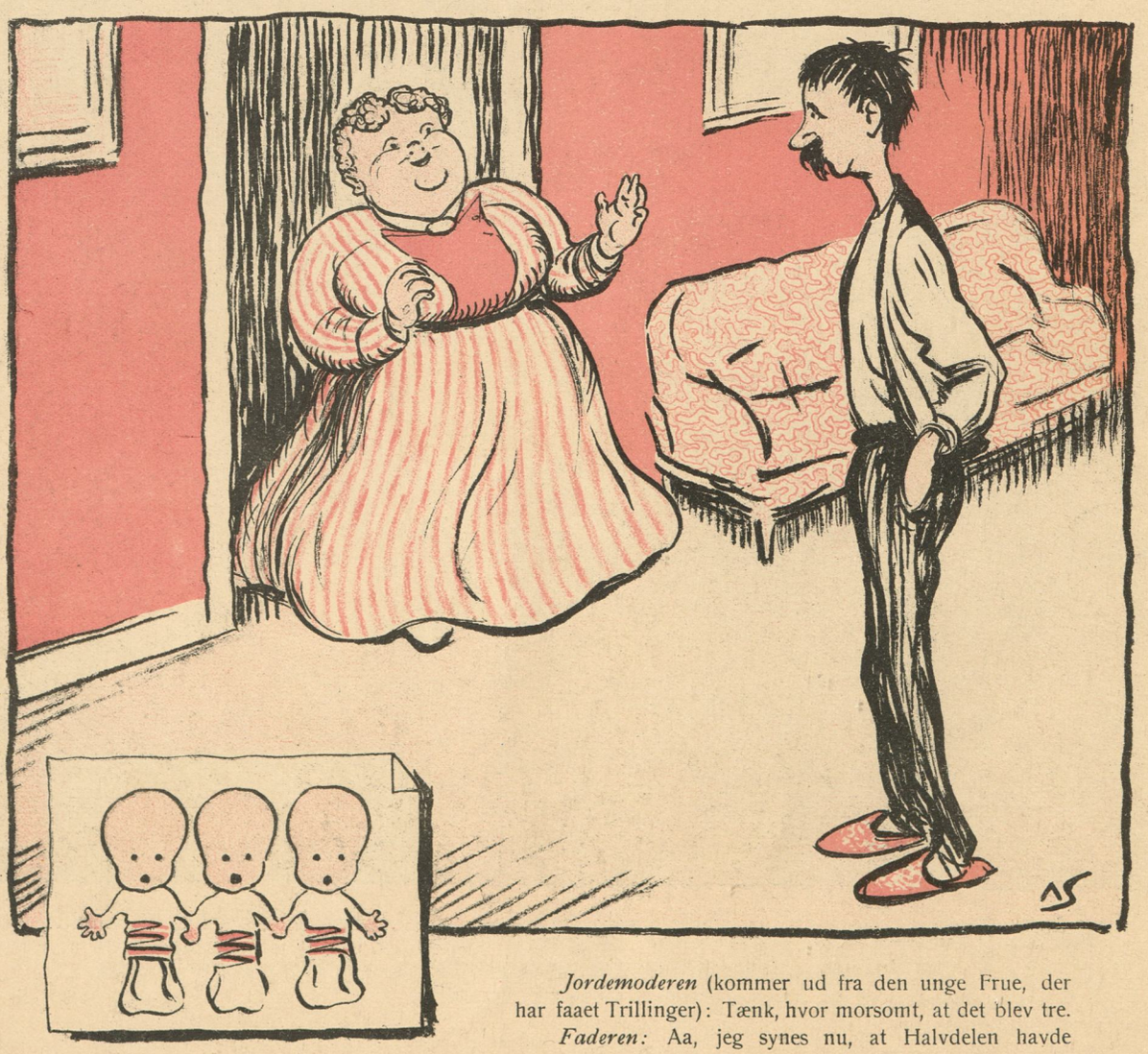

Jordemoderen (kommer ud fra den unge Frue, der har faaet Trillinger): Tænk, hvor morsomt, at det blev tre.

Faderen: Aa, jeg synes nu, at Halvdelen havde været nok.

Emma: Tænk dig, hvor højt han elsker mig! Han siger, han vil dø for mig.
Thora: Det siger de alle. Tro ham ikke, før han gør det.

— Var I ved Vesterhavet i Aar?
— Ja.
— Hvordan fandt du Vandet derovre?
— Aah! Det var da nemt nok.

Nygift Ægtemand: Det lader jo til at blive Mayonnaise!
Den unge Frue (angst): Ja, Gud give, det gjorde!!

Fruen. – Nej, det er rent galt med mine Mands Øjne nu. Men hans Syn var for Resten allerede stærkt svækket, da vi blev forlovede.

Lægen (halvt distræt): – Ja, jeg kan tænke det.

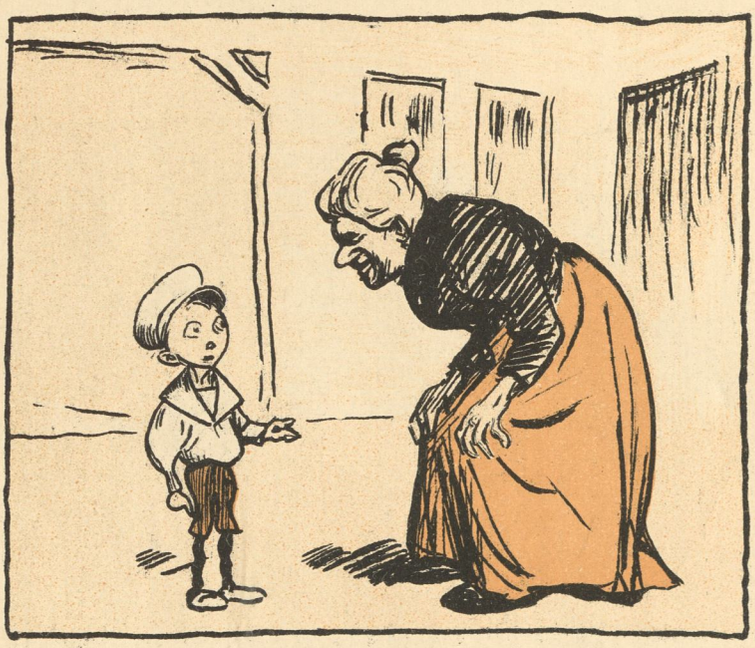

Moderen: Hvad fik du saa af Herren, Peter?

Peter: 50 Øre.

Moderen: Og hvad vil du bruge dem til?

Peter: Købe en Portemonnæ og lægge dem i.

— Hvorfor er mon Petersen udnævnt til Justitsraad?

— Det maa vist være, fordi han har med Fængselsvæsnet at gøre. Han kan gaa ind og ud af Fængslerne, naar han vil.

— Ogsaa ud?

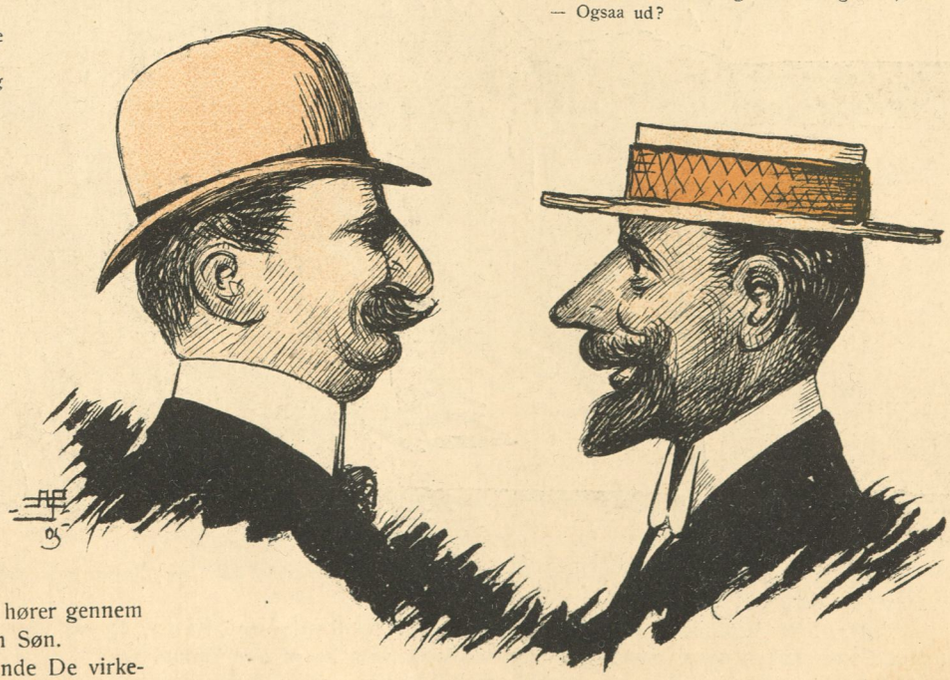

— Maa jeg gratulere! Jeg hører gennem Telefonen, at De har faaet en Søn.

— Tak skal De have. Kunde De virkelig høre ham?

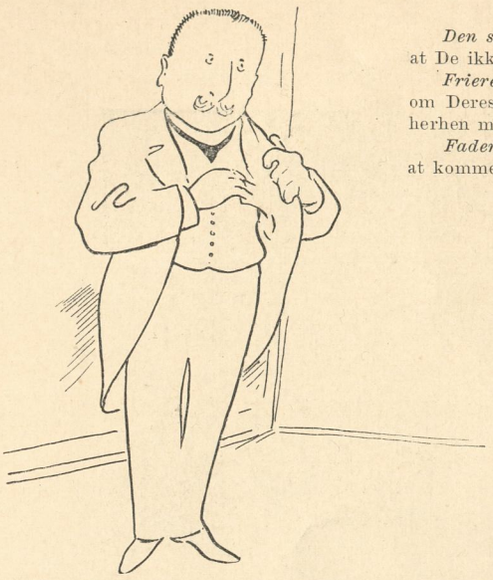

Den strenge Fader: Jeg har jo sagt Dem, unge Mand, at De ikke maa komme oftere i mit Hus.

Frieren: Men denne Gang kommer jeg ikke for at bede om Deres Datters Haand. Min Principal har sendt mig herhen med denne Regning paa — — —

Faderen: Naa, — det er en anden Sag. Vær saa venlig at komme igen en anden Gang.

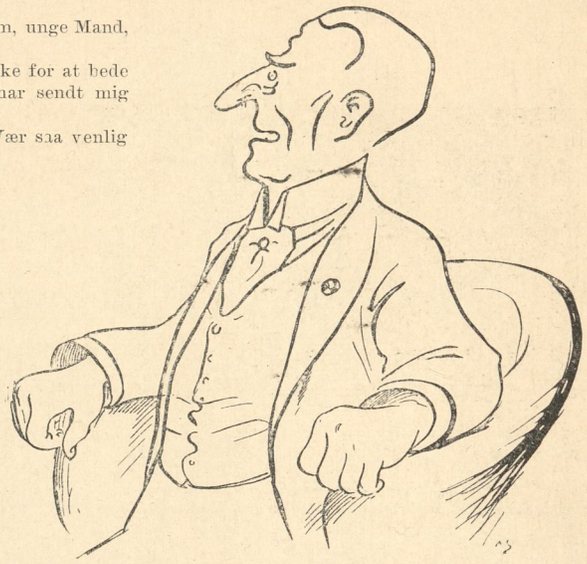

Slagtersvenden (kommer ind paa „Bristol“ med sin Kæreste): Værs'go', Sofie, her er en Smørrebrødsseddel. Hvad vil du ha'?

Sofie: Søde Ferdinandt, jeg vil meget gerne have et Stykke med Kaviar, og saa vil jeg rigtignok gerne ha' et med Cammangbart og et med . . . la' mig se: jo, et med Boeuf à la Tartar . . .

Slagteren (vred): Kellner: To Stykker med Rullepølse og en Bajer.

Damen: Gud, Adolf, det kan virkelig ikke betale sig at vente paa den Sporvogn. Vi kan jo altid tage den undervejs, og saa har vi da sparet den Tid.

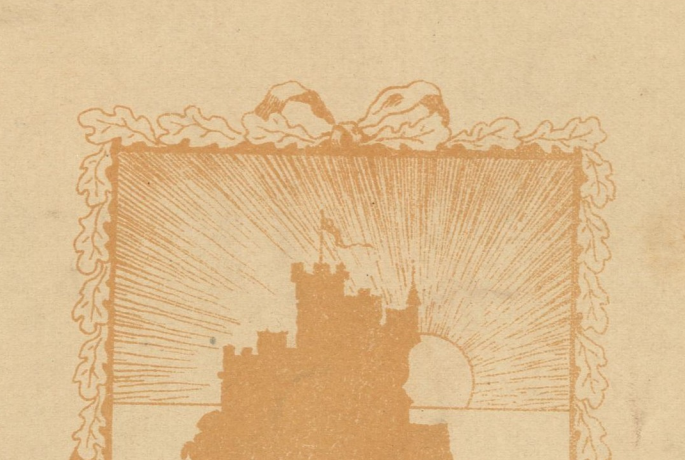

VILH·SØBORGS·EFTFS
ETABLISSEMENT
GRUNDLAGT·1853.

8. STORMGADE
KJØBENHAVN K.